Lietas arhīva Nr. A42-02057-19/21
ECLI:LV:ADRJRIT:2019:1212.A420205719.4.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2019.gada 12.decembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Petrovska,

lietā ar pieteicēju /pers. A/ (*/pers. A/*) un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicināto iestādi Valsts robežsardzi,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ (*/pers. A/*) pieteikumu par administratīvā akta atzīšanu par prettiesisku un ar to nodarītā mantisko zaudējumu un nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu 3000 *euro* apmērā.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldes Lidosta „Rīga" I kategorijas robežkontroles punkta vecākais inspektors 2018.gada 28.decembrī pieņēma sākotnējo lēmumu atteikt pieteicējam /pers. A/ (*/pers. A/*) ieceļot Latvijas Republikā.

Pieteicējs minēto lēmumu apstrīdēja, vienlaikus lūdzot atlīdzināt morālo un materiālo kaitējumu.

Ar Valsts robežsardzes 2019.gada 5.aprīļa lēmumu Nr.103 konstatēts, ka spēku zaudējušais sākotnējais lēmums ir tiesisks un tika noraidīts pieteicēja lūgums atlīdzināt kaitējumu un zaudējumus 3000 *euro* apmērā.

[2] Nepiekrītot Valsts robežsardzes lēmumam, pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu. Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

Valsts robežsardze pārsūdzētājā lēmumā nepamatoti norāda, ka pieteicējam bija zināms, ka attiecībā uz viņu ir piemērots ieceļošanas aizliegums. Atteikumā ir atsauce uz 2002.gada 26.augusta Latvijas Republikas Iekšlietu ministrijas rīkojumu Nr.552 „Par personu iekļaušanu to personu sarakstā, kurām ieceļošana Latvijas Republikā ir aizliegta" (turpmāk – rīkojums Nr.552), kurš arī tika izsniegts pieteicējam. Taču, rīkojumā nav norādīts pieteicēja vārds vai arī kaut kādas pazīmes, atbilstoši kurām būtu iespējams identificēt pieteicēju kā personu, kurai ir liegtas tiesības ieceļot un uzturēties Latvijā. Otrkārt, rīkojums tika izdots pirms 18 gadiem, proti, 2002.gada 26.augustā un pieteicējam nav zināmi šī rīkojuma izdošanas iemesli. No 2002.gada 26.augusta līdz pat apstrīdēšanas iesnieguma sagatavošanas datumam pieteicējam nav ne mutiski, ne rakstveidā paziņots par rīkojumu Nr.552.

Pieteicējam nebija zināms, ka viņam ir atteikta ieceļošana Latvijas Republikā. Ja pieteicējam par aizliegumu ieceļot un uzturēties valstī normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā un termiņos būtu paziņots, viņš to apstrīdētu, jo viņa sieva ir Latvijas nepilsone, kurai Latvijā ir ģimene un radinieki. Turklāt pieteicējs no 2002.gada augusta ir vairākkārtīgi ieceļojis un uzturējies Latvijā, apciemojot sievas ģimeni, radiniekus un draugus un nebija nekādu problēmu, šķērsojot robežkontroli. Pieteicējs regulāri ceļo pa vairākām pasaules valstīm, tajā skaitā vairākkārtīgi ir bijis ASV, kur vienmēr ir bijusi pastiprināta personu pārbaude un drošības pasākumu piemērošana. Taču pret pieteicēju nekad nebija vērsti līdzīgā rakstura pasākumi, piemēram, aizturēšana robežkontrolē vai aizliegumu ieceļot piemērošana.

Pieteicējs 2018.gada 28.decembrī pilnībā atbilda Ministru kabineta 2011.gada 30.augusta noteikumu Nr.675 „Kārtība, kādā Savienības pilsoņi un viņu ģimenes locekļi ieceļo un uzturas Latvijas Republikā" (turpmāk – noteikumi Nr.675) 16.punktā noteiktajām prasībām, viņam ir derīgs ceļošanas dokuments, Lielbritānijas pilsonis, derīga Lielbritānijas pase un viņš neradīja nekādus faktiskus vai pat teorētiskus nopietnus draudus valsts drošībai, sabiedriskajai kārtībai vai sabiedrības veselībai.

Pretēji noteikumu Nr.675 17.punktā noteiktajam 2018.gada 28.decembrī pieteicējam tika paziņots, taču netika paskaidrots atteikuma iemesls.

Nepamatots un faktiskajiem lietas apstākļiem neatbilstošs ir pārsūdzētā lēmuma secinājums, ka pieteicējs 2018.gada 29.decembrī plkst. 6.15 ar reisu /numurs/ izceļoja no Latvijas Republikas uz Londonu. Pieteicējs uzskata, ka Valsts robežsardzes rīcībā nav pilnīga un faktiska informācija par personām, kas ieceļo un kas izceļo no valsts, un kad tās ieceļo vai izceļo. Tas vien norāda uz situāciju vai apstākļu sakritību, kas varētu novest pie šāda personas nepamatota ieceļošanas lieguma.

Proti, brīdī, kad 2018.gada 28.decembrī pieteicējam bija liegta iespēja iziet no lidostas „Rīga" robežkontroles zonas, un viņš gaidīja nākamo *WizzAir* kompānijas reisu uz Londonu, pieteicējam izsniegta iekāpšanas karte, nevis uz reisu /numurs/, kā lēmumā norāda Valsts robežsardze, bet uz reisu /numurs/. Turklāt 2018.gada 28.decembrī pie pieteicēja piegāja lidostas darbinieks un teica, ka viņš var atkārtoti iziet robežkontroles punktu. Izejot atkārtoti robežkontroles punktu 2018.gada 28.decembrī ap plkst.21.00, robežkontroles darbinieki informēja pieteicēju, ka ar viņa dokumentiem viss ir kārtībā, ka viņš var ieceļot un uzturēties Latvijā. Uz pieteicēja iebildumiem, kādēļ tiek pārkāptas viņa tiesības un brīvības, robežsardze informēja, ka visticamāk, datu bāzē ir ieviesusies kļūda, ka tas ir neaktuāls rīkojums, vai, iespējams, ka nepareizs burts pieteicēja vārdā, tāpēc pieteicējs bija aizturēts, bet šobrīd viss kārtībā. Pieteicējs 2018.gada 28.decembrī ap plkst.21.00 – 22.00 devās pie savas ģimenes Rīgā, lai kopā sagaidītu Jauno gadu. Pēc

Jauna gada sagaidīšanas, 2019.gada 2.janvārī, pieteicējs ar *WizzAir* kompānijas reisu /numurs/ plkst.6.15 izceļoja no Latvijas Republikas uz Londonu.

Līdz ar to nav saprotams, kā valsts institūcija, kas ir atbildīga par robežas šķērsošanu, kontrolē personu robežu šķērsošanas faktus. Turklāt Valsts robežsardze nav minējusi nevienu dokumentālu pierādījumu, kas apstiprina pārsūdzētajā lēmumā norādīto, ka persona ir zinājusi par ieceļošanas aizliegumu. Nav apstiprinājumu, ka pieteicējam kā Lielbritānijas pilsonim 2006.gada 31.decembrī ir sastādīts nacionālais liegums Nr.941-29.

Konkrētajā gadījumā notika rupjš pieteicēja tiesību un brīvību pārkāpums, jo personai nepamatoti tika liegta iespēja ieceļot Latvijas Republikā un persona nepamatoti tika aizturēta.

Pieteicējam un viņa ģimenes locekļiem ir nodarīts morāls kaitējums, jo ģimene atlidoja uz Latvijas Republiku, lai apvienotos ar ģimenes locekļiem, kas pastāvīgi dzīvo Latvijā, lai kopā pavadītu Jaunā gada svētkus. Saņemt šādu atteikumu pieteicējam bija cieņu un godu aizskaroši. Pieteicējs nonāca izmisuma, šoka un stresa stāvoklī, pasliktinājās veselības stāvoklis. Ar šādu lēmumu un rīcību pieteicējs un viņa ģimenes locekļi (sieva un pilngadīgs dēls) bija pakļauti publiskai pazemošanai. Vienlaikus pieteicējam radās arī materiālie izdevumi sakarā ar zvērināta advokāta pakalpojumiem.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2019.gada 17.jūlijā saņemtajā rakstveida paskaidrojumā Valsts robežsardze pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā un turpmāk norādītajiem argumentiem.

Administratīvā procesa likuma 65.panta pirmā daļa paredz, ja piemērojamā tiesību normā noteikts, ka izdodams konkrēta satura administratīvais akts (obligātais administratīvais akts), iestāde izdod šādu administratīvo aktu.

Ņemot vērā minēto regulējumu, kā arī konstatējot, ka persona ir iekļauta to ārzemnieku sarakstā, kuriem ieceļošana Latvijas Republikā ir aizliegta, Valsts robežsardzei bija jāizdod obligātais administratīvais akts.

Atbilstoši Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes datu bāzē pieejamai informācijai, pieteicējam, jau kā Lielbritānijas pilsonim, 2006.gada 31.decembrī tika sastādīts „Atteikums Eiropas savienības dalībvalsts, Eiropas Ekonomikas zonas valsts vai Šveices Konfederācijas pilsonim vai viņa ģimenes loceklim, ieceļot Latvijas Republikā" Nr.941-29 (nacionālais liegums) un šīs ziņas tika iekļautas Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes datu bāzē. Minētais atteikums nav saglabāts arhīvā, jo tā kā no lēmuma pieņemšanas brīža ir pagājuši vairāk kā 12 gadi, beidzies lietas glabāšanas termiņš arhīvā.

Valsts robežsardzes rīcībā nav ziņu par pieteicēja ieceļošanas faktiem Latvijas Republikā pēc 2006.gada 31.decembrī sastādītā atteikuma, jo līdz 2017.gada 7.aprīlim personām, kuras bauda tiesības brīvi pārvietoties saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, pārbaudes tika veiktas izlases kārtībā.

2017.gada 7.aprīlī stājās spēkā Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/458 (2017.gada 15.marts), ar kuru groziīja Šengenas Robežu kodeksu attiecībā uz pārbaužu pastiprināšanu attiecīgajās datu bāzēs pie ārējām robežām, ieviešot sistemātiskas pārbaudes datu bāzēs ieceļošanas un izceļošanas brīdī personām, kuras bauda tiesības brīvi pārvietoties saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, proti, Eiropas Savienības, Eiropas Ekonomiskas zonas, Šveices Konfederācijas (turpmāk – Regula 2017/458), kuras 8.panta 2.punktā noteikts, ka turpmāk ieceļošanas un izceļošanas brīdī personām, kuras izmanto tiesības brīvi pārvietoties saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, veic šādas pārbaudes: personas identitātes un valstspiederības pārbaude un robežšķērsošanai paredzētā ceļošanas dokumenta autentiskuma un derīguma pārbaude, tostarp pārbaudot informāciju attiecīgās datubāzes, jo īpaši SIS, Interpola Zagto un pazaudēto ceļošanas dokumentu (SLTD) datubāzē, valstu datubāzes, kurās ir informācija par nozagtiem, nelikumīgi piesavinātiem, pazaudētiem un anulētiem ceļošanas dokumentiem. Pasēm un ceļošanas dokumentiem, kuros ir informācijas nesējs, kā minēts Padomes Regulas (EK) Nr.2252/2004 (*[1]) 1.panta 2.punktā, pārbauda mikroshēmas datu autentiskumu.

Līdz ar to, šobrīd sistemātiskām pārbaudēm caur datu bāzēm ir pakļautas visas ārējo robežu šķērsojošās personas. Norādīto grozījumu Šengenas Robežu kodeksā mērķis ir bijis Eiropas Savienības iekšējās drošības stiprināšana, reaģējot uz terorisma draudu pieaugumu, jo daudzi teroristu kaujinieki ir Eiropas Savienības pilsoņi, kas liecināja par nepieciešamību pastiprināt to personu pārbaudes pie ārējām robežām, kuras izmanto tiesības brīvi pārvietoties saskaņa ar Savienības tiesību aktiem.

Turklāt, Iekšlietu ministrija 2019.gada 12.aprīlī pieņēma lēmumu Nr.1-66/89 „Par noteiktā ieceļošanas aizlieguma atcelšanu", ar kuru nolemts atcelt Afganistānas Islama Republikas pilsonim - Lielbritānijas pilsonim */pers. A/*, dzimušam 1968.gada 8.maijā (viltus identitāte - */pers. A/*, dzim. /dzimšanas dati/) noteikto aizliegumu ieceļot Latvijas Republikā. Tādējādi pieteicējam 2002.gada 12.augustā noteiktais aizliegums ieceļot Latvijas Republikā ir atcelts tikai 2019.gada 12.aprīlī.

Ņemot vērā lietā noskaidrotos apstākļus, pieteicējam pamatoti ir atteikta ieceļošana brīdī, kad attiecībā uz pieteicēju bija spēkā aizliegums ieceļot Latvijas Republikā.

Tā kā nav konstatēts Valsts robežsardzes izdots prettiesisks akts vai prettiesiska rīcība, Valsts robežsardzes skatījumā, nav tiesiska pamata atlīdzināt pieteikumā norādītos zaudējumus.

[4] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.[1]panta pirmo daļu administratīvās lietas izskatīšana notiek rakstveida procesā bez tiesas sēdes, ja likumā nav noteikts citādi.

Pārbaudījusi lietas materiālus, tiesa konstatē, ka procesa dalībnieki nav lūguši lietas izskatīšanu mutvārdu procesā un nepastāv citi šķēršļi lietas izskatīšanai rakstveida procesā, tādējādi tiesa lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, izvērtējot procesa dalībnieku lietā sniegtos rakstveida paskaidrojumus kopsakarā ar lietas materiāliem un lietā esošajiem pierādījumiem, secina, ka pieteikums ir noraidāms turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[6] No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka ar rīkojumu Nr.522 pieteicējs uz nenoteiktu laiku ir iekļauts to ārzemnieku sarakstā, kuriem ieceļošana Latvijas Republikā ir aizliegta (*lietas 85.lapa*).

Ar sākotnējo lēmumu 2018.gada 28.decembrī, pamatojoties uz Imigrācijas likuma 4.panta trešo daļu, pieteicējam atteikts ieceļot Latvijas Republikā (*lietas 39.lapa*).

Pieteicējs sākotnējo lēmumu apstrīdēja, vienlaikus lūdzot atlīdzināt morālo un materiālo kaitējumu (*lietas 41.-46.lapa*).

Ar pārsūdzēto lēmumu Valsts robežsardze atzina sākotnējo lēmumu par tiesisku un noraidīja pieteicēja lūgums atlīdzināt zaudējumus 3000 *euro* apmērā (*lietas 20.-35.lapa*).

Pieteicējs uzskata, ka viņam nepamatoti un prettiesiski 2018.gada 28.decembrī tika atteikts ieceļot Latvijas Republikā un šis atteikums pieteicējam ir radījis mantisku un nemantisku kaitējumu.

Lietā nav strīda, ka attiecībā uz pieteicēju tika piemērota personas robežpārbaude.

Tiesa secina, ka lietā ir strīds par to, vai Valsts robežsardze 2018.gada 28.decembrī plkst.12.49 bija tiesīga atteikt pieteicējam ieceļot Latvijas Republikā. Proti, vai Valsts robežsardzes 2018.gada 28.decembra atteikums pieteicējam ieceļot Latvijas Republikā atzīstams par prettiesisku un līdz ar

to, vai pieteicējam ir atlīdzināms viņam nodarītais mantiskais un nemantiskais (morālais) kaitējums 3000 *euro* apmērā.

[7] Saskaņā ar Imigrācijas likuma 2.[1]panta pirmo daļu, uz Savienības pilsoņiem un viņu ģimenes locekļiem attiecas šā likuma 4.panta trešās daļas nosacījumi.

Savukārt likuma 4.panta trešā daļa noteic, ka Latvijas Republikā nav tiesīgs ieceļot un uzturēties ārzemnieks, kurš saskaņā ar šā likuma noteikumiem iekļauts to ārzemnieku sarakstā, kuriem ieceļošana Latvijas Republikā ir aizliegta.

Imigrācijas likuma 61.pants reglamentē gadījumus un kārtību, kādā ārzemniekiem tiek noteikts aizliegums ieceļot Latvijā. Proti, saskaņā ar Imigrācijas likuma 61.panta pirmo daļu iekšlietu ministrs lemj par ārzemnieka iekļaušanu sarakstā.

No minētā tiesiskā regulējuma izriet, ka ārzemnieks, tostarp arī Eiropas Savienības pilsonis, nav tiesīgs ieceļot Latvijas Republikā, ja tas iekļauts to ārzemnieku sarakstā, kuriem ieceļošana Latvijas Republikā ir aizliegta.

Minētais tiesiskais regulējums neparedz iestādes rīcības brīvību, lemjot par tiesībām ārzemniekam ieceļot un uzturēties Latvijas Republikā. Konkrētajā gadījumā likumdevējs jau ir izdarījis visus lietderības apsvērumus un noteicis, ka pie konkrētiem apstākļiem ir izdodams noteikta satura obligātais administratīvais akts.

Administratīvā procesa likuma 65.panta pirmā daļa noteic, ja piemērojamā tiesību normā noteikts, ka izdodams konkrēta satura administratīvais akts (obligātais administratīvais akts), iestāde izdod šādu administratīvo aktu.

Tādējādi, konstatējot konkrētus, tiesību normā noteiktus apstākļus, iestādei ir pienākums izdot obligāto administratīvo aktu, konkrētajā gadījumā – par atteikumu ieceļot Latvijas Republikā.

No lietas materiāliem tiesa konstatē un lietā par to nav strīda, ka Valsts robežsardze atteica pieteicējam ieceļot Latvijas Republikā, jo viņš iekļauts to personu sarakstā, kurām ieceļošana Latvijas Republikā ir aizliegta.

Tādējādi tiesa atzīst, ka ir iestājušies tiesību normā paredzētie apstākļi, kas ir par pamatu noteikt aizliegumu ieceļot Latvijā. Turklāt šādā gadījumā nav nozīmes pieteicēja norādītajam, ka viņš atbilda noteikumu Nr.675 16.punktā noteiktajām prasībām.

Līdz ar to tiesa pārsūdzēto lēmumu atzīst par tiesisku un pamatotu.

[8] Pieteicējs savā pieteikumā norādījis, ka robežpārbaudes laikā viņš tika aizturēts, tomēr no lietas materiāliem tiesa šādu faktu – personas aizturēšanu – nekonstatē. Turklāt pieteicējs nav arī norādījis uz cik ilgu laiku un kā izpaudusies viņa aizturēšana.

Vienlaikus, no pieteikumā norādītā, tiesa secina, ka pieteicējs ar terminu „aizturēšanu" ir aprakstījis liegumu ieceļot Latvijas Republikā, proti, viņa ieceļošana jeb pārvietošanās brīvība tika aizturēta jeb ierobežota.

Vērtējot minēto pieteicēja argumentu, tiesa konstatē, ka Robežsardzes likuma 13.panta 7.punktā noteikts, ka robežsardzes uzdevums ir veikt robežkontroli un laist pāri valsts robežai personas, transportlīdzekļus, kravas un citas mantas, ja pareizi noformēti dokumenti, kas dod tiesības šķērsot valsts robežu, un ir pabeigtas robežsargu, muitas un citu valsts dienestu kontroles operācijas.

No Eiropas Parlamenta un Padomes 2016.gada 9.marta Regulas (ES) 2016/399 par Savienības Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (turpmāk – Šengenas Robežu kodekss) 1.panta izriet, ka šī regula paredz, ka neveic to personu robežkontroli, kuras šķērso iekšējās robežas starp Savienības dalībvalstīm. Tajā ir paredzēti noteikumi par to personu robežkontroli, kuras šķērso Savienības dalībvalstu ārējās robežas.

Šengenas Robežu kodeksa 2.panta 10.punktā noteikts, ka „robežkontrole" ir darbības, ko saskaņā ar šo regulu veic pie robežas, reaģējot vienīgi uz nodomu šķērsot robežu vai robežas šķērsošanas aktu, neatkarīgi no visiem citiem apsvērumiem, un tā ietver robežpārbaudes un robežuzraudzību.

Šengenas Robežu kodeksa 2.panta 11.punktā noteikts, ka „robežpārbaudes" ir pārbaudes, ko veic robežšķērsošanas vietās, lai nodrošinātu, ka personām, tostarp viņu transportlīdzekļiem un mantām drīkst atļaut ieceļot dalībvalstu teritorijā vai izceļot no tās.

Savukārt, no Šengenas Robežu kodeksa preambulas 42.punkta izriet, ka šī regula ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidošana, kuru īstenošanā Apvienotā Karaliste nepiedalās saskaņā ar Padomes Lēmumu 2000/365/EK; tādēļ Apvienotā Karaliste nepiedalās šīs regulas pieņemšanā, un Apvienotajai Karalistei šī regula nav saistoša un nav jāpiemēro.

Tādējādi, no minētā izriet, ka Apvienotajai Karalistei nav saistošs Šengenas Robežu kodekss un uz to neattiecas Šengenas Robežu kodeksa 1.pants, līdz ar to Šengenas Robežu kodeksa izpratnē Apvienotās Karalistes robežas šķērsošana ir Šengenas valstu teritorijas ārējās robežas šķērsošana un ir veicama to personu robežpārbaude, kuras ielido no Apvienotās Karalistes.

Šengenas Robežu kodeksa 2.panta 2.punktā citastarp noteikts, ka „ārējā robeža" ir dalībvalstu sauszemes, arī upju un ezeru robežas, jūras robežas un lidostas, ar nosacījumu, ka tās nav iekšējās robežas.

Savukārt 2017.gada 7.aprīlī stājās spēkā Regula 2017/458, ar kuru Šengenas Robežu kodeksa 8.panta 2.punktā tika noteikts, ka turpmāk ieceļošanas un izceļošanas brīdī personām, kuras izmanto tiesības brīvi pārvietoties saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, veic šādas pārbaudes: personas identitātes un valstspiederības pārbaude un robežšķērsošanai paredzētā ceļošanas dokumenta autentiskuma un derīguma pārbaude, tostarp pārbaudot informāciju attiecīgās datubāzes, jo īpaši SIS, Interpola Zagto un pazaudēto ceļošanas dokumentu (SLTD) datubāzē, valstu datubāzes, kurās ir informācija par nozagtiem, nelikumīgi piesavinātiem, pazaudētiem un anulētiem ceļošanas dokumentiem. Pasēm un ceļošanas dokumentiem, kuros ir informācijas nesējs, kā minēts Padomes Regulas (EK) Nr.2252/2004 (*[1]) 1.panta 2.punktā, pārbauda mikroshēmas datu autentiskumu. Līdz ar to, sistemātiskām pārbaudēm caur datu bāzēm ir pakļautas visas ārējo robežu šķērsojošās personas.

No Šengenas Robežu kodeksa 8.panta 2.punkta izriet, ka ieceļošanas un izceļošanas brīdī personām, kuras izmanto tiesības brīvi pārvietoties saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, veic šādas pārbaudes: a) personas identitātes un valstspiederības pārbaude un robežšķērsošanai paredzētā ceļošanas dokumenta autentiskuma un derīguma pārbaude, tostarp pārbaudot informāciju attiecīgās datubāzes, jo īpaši: 1) SIS; 2) Interpola Zagto un pazaudēto ceļošanas dokumentu (SLTD) datubāzē; 3) valstu datubāzes, kurās ir informācija par nozagtiem, nelikumīgi piesavinātiem, pazaudētiem un anulētiem ceļošanas dokumentiem; b) pārliecināšanās par to, ka persona, kura izmanto tiesības brīvi pārvietoties saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, netiek uzskatīta par tādu, kas rada draudus kādas dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai, iekšējai drošībai, sabiedrības veselībai vai starptautiskajām attiecībām, tostarp pārbaudot informāciju SIS un citās attiecīgās Savienības datubāzes. Tas neskar informācijas pārbaudi valstu un Interpola datubāzes.

No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pieteicējs vēlējās šķērsot Latvijas Republikas valsts ārējo robežu Šengenas Robežu kodeksa izpratnē, ieceļojot no Apvienotās Karalistes, kas nav Šengenas līguma dalībvalsts, tādējādi uz pieteicēju bija attiecināmi noteikumi, kas minēti Šengenas Robežu kodeksā par personu robežpārbaudi, kuras šķērso Eiropas Savienības dalībvalstu ārējās robežas.

Ievērojot minētajās tiesību normās noteikto, tiesa secina, ka Valsts robežsardze ir tiesīga, veicot personas robežpārbaudi, uz laiku ierobežot personas pārvietošanās brīvību, proti, šāda Valsts robežsardzes rīcība ir atbilstoša Šengenas Robežu kodeksā noteiktajām prasībām.

Tādējādi tiesa atzīst, ka Valsts robežsardzes rīcība, 2018.gada 28.decembrī, veicot pieteicēja robežpārbaudi, un ierobežojot pieteicēja pārvietošanās brīvību, ir bijusi tiesiska.

[9] Vienlaikus, ņemot vērā, ka pieteicējs iekļauts personu, kurām ieceļošana Latvijas Republikā aizliegta, sarakstā ar iekšlietu ministra rīkojumu Nr.552, tad Valsts robežsardze nav tiesīga grozīt šī rīkojuma saturu vai vērtēt tā pieņemšanas pamatojumu un iemeslus, kā arī apstākļus par tā paziņošanu vai nepaziņošanu pieteicējam.

Ievērojot minēto un ņemot vērā iepriekš (šī sprieduma 7.punktā) minēto, tiesa noraida kā nepamatotus pieteicēja argumentus, ka Valsts robežsardzei bija pienākums vērtēt konkrētos apstākļus un lemt par tiesībām pieteicējam ieceļot un uzturēties Latvijas Republikā, kā arī noraida pieteicēja argumentu, ka rīkojums Nr.552 pieteicējam nebija paziņots ne mutiski, ne rakstiski.

Tāpat tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja argumentu, ka viņš līdz šim vairākkārt bija ieceļojis un uzturējies Latvijā, jo šādam faktam izskatāmajā lietā nav nozīmes, turklāt no pievienotās pases kopijas lappusēm ar robežkontroles zīmogiem to nav iespējams konstatēt.

[10] Pieteicējs lūdz arī atlīdzināt viņam nodarītos mantiskos zaudējumu un nemantisko kaitējumu 3000 *euro* apmērā.

Administratīvā procesa likuma 92.pants noteic, ka ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par personisku kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu administratīvajā procesā detalizē Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likums. Minētā likuma 7.pants noteic, ka mantiskais zaudējums šā likuma izpratnē ir katrs mantiski novērtējams pamet̄ums, kas cietušajam radies ar iestādes prettiesiska administratīvā akta vai prettiesiskas faktiskās rīcības dēļ. Savukārt šī likuma 8.pants noteic, ka nemantiskais kaitējums šā likuma izpratnē ir ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību nodarīts, citastarp, fiziskās personas dzīvības, veselības, brīvības, goda un cieņas, personiskā vai ģimenes noslēpuma, citu nemantisko tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums, kā rezultātā radušās nelabvēlīgas nemantiskās sekas.

No tā izriet, ka prasījums par kaitējuma atlīdzinājumu nav patstāvīgs prasījums. Tas ir saistīts ar pamatprasījumu. Persona administratīvajā tiesā var prasīt nevis vienkārši atlīdzinājumu kā tādu neatkarīgi no kaitējuma avota, bet tikai atlīdzinājumu par tādu kaitējumu, kas nodarīts ar prettiesisku administratīvo aktu vai faktisko rīcību (sk. *Senāta 2007.gada 11.maija sprieduma lietā Nr.SKA-364/2007 17.punktu*).

Ņemot vērā, ka tiesa ir nonākusi pie secinājuma, ka pārsūdzētais lēmums ir tiesisks un pamatots, tad noraidāms ir arī prasījums par mantisko zaudējumu un nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu.

[11] Tiesa norāda, ka tā šajā lēmumā detalizēti neatrunā visus lietas dalībnieku norādītos argumentus, jo, pirmkārt, tie nevar ietekmēt tiesas iepriekš izdarītos secinājumus, otrkārt, kā atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tā nav saprotama kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (sk., piemēram, *1994.gada 19.aprīļa sprieduma lietā „Van de Hurk v. The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90) 61.punktu*). Tiesai ir jāuzklausa visi argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (sk. *Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu lietā Nr.10153/82*).

Tiesa norāda, ka ir ņemti vērā un kopsakarā vērtēti visi lietas dalībnieku norādītie argumenti, tomēr detalizēti atrunāti tie argumenti, kas var ietekmēt pārsūdzētā lēmuma tiesiskumu.

[12] Saskaņā ar Imigrācijas likuma 20.panta trešajā daļā noteikto, tiesas nolēmums ir galīgs un nav pārsūdzams.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-291.pantu, Imigrācijas likuma 20.panta trešo daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt /pers. A/ (*/pers. A/*) pieteikumu par administratīvā akta atzīšanu par prettiesisku un ar to nodarītā mantiskā zaudējuma un nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu.

Spriedumu nav pārsūdzams.

Tiesnese I.Petrovska